

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/35/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8421200226
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2021:8421200226.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu : Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava- mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: U. O., Z.. XX.XX.XXXX, P. XX, XXX XX P., o zaplatenie 218,05 eur s príslušenstvom a zmluvnej pokuty vo výške 429,80 eur, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu **z a m i e t a** .
- II. Náhradu trov konania stranám sporu **n e p r i z n á v a** .

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 03.02.2021 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 218,05 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 60,-eur od 10.02.2018 do zaplatenia, 5 % ročne zo sumy 151,76 eur od 02.03.2018 do zaplatenia, 5 % ročne zo sumy 6,29 eur od 30.03.2018 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 429,80 eur a nahradiť mu trovy konania.

2. Uplatnené nároky odôvodnil tým, že na základe zmluvy o poskytovaní verejných služieb uzatvorenej podľa § 44 zákona č.351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách medzi právnym predchodcom žalobcu, spoločnosťou Slovak Telekom, a.s. a žalovaným právnym predchodca žalobcu poskytol a sprístupnil žalovanému verejné elektronické komunikačné služby prostredníctvom verejnej siete spoločnosti Slovak Telekom, a.s., za čo sa žalovaný zaviazal uhradiť dohodnutú cenu za poskytované služby. Tvrdil, že jeho právnym predchodca verejné elektronické komunikačné služby žalovanému riadne a včas poskytol a sprístupnil, pričom na cenu dodaných verejných služieb v zmysle zmluvných dojednaní vystavil a doručil žalovanému faktúry špecifikované v žalobe znejúce na sumu spolu 218,05 eur s tým, že predmetom žaloby nie sú poplatky účtované žalovanému titulom upomienky oneskorenej platby, náhrady nákladov, poplatku za prerušenie/obmedzenie poskytovania služby. V žalobe žalobca ďalej uviedol, že na zabezpečenie záväzku viazanosti žalovaného zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dojednaná zmluvná pokuta s klesajúcou výškou podľa dĺžky trvania plnenia zmluvy, tzv. regresívna zmluvná pokuta, ktorej základ sa za každý deň plnenia zmluvy pomerne znižuje. Žalovaný podľa tvrdenia žalobcu v žalobe porušil záväzok viazanosti tým, že porušil zmluvnú povinnosť platiť riadne a včas cenu za poskytnuté verejné elektronické komunikačné služby po dobu dlhšiu ako 45 dní po splatnosti, v dôsledku čoho vznikol jeho právnemu predchodcovi nárok na zaplatenie vyúčtovanej zmluvnej pokuty, ktorá tu činí sumu 429,80 eur v zmysle faktúry číslo 8217431221 a ktorá zohľadňuje počet dní, ktoré uplynuli z doby viazanosti do dňa prerušenia poskytovania služieb. Žalovaný podľa žalobcu cenu riadne poskytnutých služieb ani zmluvnú pokutu neuhradil, čím sa dostal do omeškania, pričom na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi spoločnosťou Slovak Telekom, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom dňa 08.07.2020

bola pohľadávka voči žalovanému z titulu nezaplatenej ceny za poskytnuté verejné služby a zmluvnej pokuty v celosti postúpená žalobcovi ako postupníkovi, o čom bol žalovaný upovedomený písomným oznámením postupcu o postúpení pohľadávky v súlade s ust. § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Keďže napriek výzve právneho zástupcu žalobcu žalovaný pohľadávku doposiaľ neuhradil, žalobca jej časť titulom nezaplatenej ceny za služby a zmluvnej pokuty vo výške spolu 647,85 eur spolu s príslušenstvom uplatňuje žalobou.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil zmluvu o poskytovaní verejných služieb, všeobecné podmienky pre poskytovanie verejných služieb, faktúry s vyúčtovanou cenou za poskytované verejné služby, faktúru s vyúčtovanou zmluvnou pokutou, zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 08.07.2020 s identifikáciou postúpenej pohľadávky, oznámenie o postúpení pohľadávky, predžalobnú upomienku a podací hárok.

4. Žalovaný sa k žalobe, ktorá mu spolu s prílohami a výzvou vyjadriť sa k nej do vlastných rúk doručená bola dňa 10.05.2021 písomne nevyjadril.

5. Nakoľko hodnota tohto spotrebiteľského sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,-eur, skutkové tvrdenia strán neboli sporné, pričom prejednávany spor, v ktorom išlo iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci bolo možné rozhodnúť len na základe predložených listinných dôkazov, súd v súlade s ust. § 297 písm. b) CSP spor prejednal a rozhodol bez nariadenia pojednávania. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 13.08.2021, miesto a čas jeho verejného vyhlásenia boli v súlade s ust. § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli súdu vyvesením dňa 06.08.2021 a súčasne na webovej stránke súdu na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR. Strany sa na verejné vyhlásenie rozsudku nedostavili.

6. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených žalobcom, keďže vykonanie žiadneho z nich nebolo namietané ani súdom vyhodnotené ako ne dôvodné či neúčelné a žalovaný žiadne dôkazy nenavrhol, pričom po vykonanom dokazovaní žalobu mal za ne dôvodnú v celom rozsahu a preto ju zamietol.

7. Dôvodom zamietnutia žaloby bolo nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena žalobcom v tejto časti. Pre úplnosť súd uvádza, že žalobca neunesol v spore bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ani pokiaľ ide o samotný ním uplatnený nárok, čo by samo osebe bolo ďalším dôvodom na zamietnutie jeho žaloby.

8. Pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, uvedenou otázkou sa súd musel zaoberať ex officio, nakoľko uplatňovaná bola pohľadávka zo záväzkového vzťahu, ktorý mal byť žalovaným uzavretý s telekomunikačným podnikom, spoločnosťou Slovak Telekom, a.s., pričom nemožno opomenúť, že priamo zákon o elektronických komunikáciách nad rámec všeobecnej úpravy v Občianskom zákonníku upravuje osobitné zákonné podmienky postupiteľnosti pohľadávky podniku, ktorých splnenie tu žalobca nesúci dôkazné bremeno nepreukázal.

9. Vzhľadom na výslovnú, jasnú, jednoduchú a zrozumiteľnú zákonnú úpravu zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky telekomunikačného podniku v § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách je povinnosťou každého žalobcu domáhajúceho sa žalobou nárokov postúpených mu telekomunikačným podnikom preukázať splnenie podmienok postupiteľnosti pohľadávky už pri podaní žaloby. Teda už pri podaní žaloby označiť a pripojiť dôkazy na preukázanie splnenia týchto zákonných podmienok. Táto skutočnosť je samozrejماً, jasná a všeobecne známa, nejde o žiadne prekvapivé právne posúdenie, postup, či prekvapivý názor súdu (podporne viď napr. aktuálne rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn.3CoCsp/11/2021 alebo 7CoCsp/38/2020 v ktorých bola okrem iného odmietnutá argumentácia žalobcov, že k zamietnutiu žaloby nemohlo dôjsť postupom podľa § 297 CSP, teda bez nariadenia pojednávania). Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn.7CoCsp/38/2020 totiž otázka „či na základe tejto zmluvy o postúpení pohľadávok došlo k platnému postúpeniu pohľadávky uplatňovanej v konaní na žalobcu, už nie je otázka skutkových tvrdení strán, ale otázka právneho posúdenia veci. Ide pritom o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci,“. Nie je povinnosťou, ale ani právom súdu, ktorý z podstaty svojho poslania musí byť nezávislý a nestranný vyzývať žalobcu (tu zastúpeného advokátom) na predloženie takýchto dôkazov, keďže by tým zasiahol do procesnej rovnováhy a išlo by o neprípustné preferenčné zaobchádzanie, zvyhodňovanie jednej (v prípade spotrebiteľského sporu dokonca silnejšej) strany v spore. Nepredloženie týchto dôkazov a nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu totiž nie je procesným nedostatkom žaloby, ale neunesením dôkazného bremena potrebného pre úspech žalobcu v spore. V kontradiktórnom sporovom konaní kde neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena má pre žalobcu za následok stratu sporu či jeho časti nie je povinnosťou súdu žalobcu vyzývať k splneniu týchto povinností, keďže ich neunesenie nebráni pokračovaniu v konaní, lebo nejde o procesné vady žaloby, ale bráni vyhoveniu žalobe. V opačnom prípade by súd zásadu nestrannosti a rovnosti strán

porušil, nakoľko by tým jednej strane pomáhal k úspechu v spore, keďže nejedná sa o odstraňovanie väd podania na ktoré dopadá § 129 CSP. Preto bolo na žalobcovi aby už spolu so žalobou predložil všetky zákonom predpokladané dôkazy na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie a splnenia zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky telekomunikačného podniku, čo sa nestalo.

10. Súd tak vychádzal pri rozhodovaní z tých dôkazov, ktoré žalobca predložil už spolu so žalobou kde žiadna výzva (ktorú vyžaduje § 43 ods.13 zák. o elektronických komunikáciách) obsiahnutá nie je. Žalobca k žalobe pripojil okrem zmlúv len faktúry, ktoré z dôvodov rozvedených ďalej nemožno v žiadnom prípade považovať za výzvu v zmysle § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách, pripojil tiež oznámenie o postúpení pohľadávky a výzvu zo dňa 25.01.2021, ktorá nemôže byť výzvou podľa § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách, keďže ide o výzvu postupníka a došlo k nej až po postúpení pohľadávky.

11. Vzhľadom na skutočnosť, že subjektom s ktorým mal žalovaný uzavrieť zmluvu o poskytovaní verejných služieb, na základe ktorej mala podľa tvrdení žalobcu vzniknúť žalovaná pohľadávka nebol žalobca ale telekomunikačný podnik- obchodná spoločnosť Slovak Telekom, a.s. a vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že pohľadávka voči žalovanému bola mu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, základnou otázkou pre rozhodnutie, ktorú bolo nevyhnutné vyriešiť skôr než by súd pristúpil k samotnému posúdeniu výšky nároku a jeho súdnej vymáhateľnosti bolo vyriešiť si otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Zodpovedanie uvedenej otázky súdom je nevyhnutné vždy, a to ex offo, teda aj bez námietky a bez ohľadu na postoj žalovaného, teda bez ohľadu na to, či sám žalovaný nárok voči nemu uplatnený sporí alebo nie (k tomu podporne pozri napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn.21Co/83/2017 alebo 18Co/101/2017 z ktorých cit.“ Súd prvej inštancie správne preskúmaval vecnú legitímáciu, či už aktívnu (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnu (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), ktorá je imanentnou súčasťou civilného procesu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). V opačnom prípade by išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offo viazaný, by bolo protirečenie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.- (nález Ústavného súdu SR zo 16. decembra 2014, sp. zn. III. ÚS 266/2014.“

12. Podľa názoru súdu nebola v spore preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu, teda platné postúpenie pohľadávky voči žalovanému, či čo i len jej časti na žalobcu, čo bol bez ďalšieho dôvod, pre ktorý súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť. Bolo na žalobcovi ako tvrdenému postupníkovi pohľadávky (žalobca bol navyše zastúpený advokátom) aby predložil dôkazy na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie v spore, čo sa nestalo. Žalobca tu uplatnené nároky vyvodzuje zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb uzavretej medzi Podnikom - Slovak Telekom, a.s. a žalovaným ako fyzickou osobou nepodnikateľom. Zmluva o poskytovaní verejných služieb nie je upraveným typom zmluvy v Obchodnom ani Občianskom zákonníku, upravená je v osobitnom zákone č.351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách, pričom svojím charakterom ide o zmluvu spotrebiteľskú (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Niet tak pochyb, že medzi žalovaným ako fyzickou osobou nepodnikateľom a spoločnosťou Slovak Telekom, a.s. jednalo sa o spotrebiteľský, občianskoprávny vzťah.

13. Pre úplnosť treba uviesť, aj vzhľadom na už naznačený názor súdu (odôvodnený nižšie) o neunesení bremena tvrdenia ani pokiaľ ide o samotný žalovaný nárok, že prvý rozpor v tvrdeniach a dôkazoch žalobcu vyplynul už z prvej vety žaloby žalobcu, keď ten v nej tvrdil uzavretie zmluvy o poskytovaní verejných služieb so žalovaným (použil jednotné číslo) a k žalobe bez akéhokoľvek ďalšieho vysvetlenia a zdôvodnenia predložil až 3 zmluvy o poskytovaní verejných služieb (a to 1./ Zmluvu o poskytovaní verejných služieb - balík služieb zo dňa 30.3.2017, vid' čl.5 až 7 spisu, 2./ Zmluvu o poskytovaní verejných služieb zo dňa 21.12.2017, vid' čl.13 až 15 spisu a 3./ Zmluvu o poskytovaní verejných služieb - balík služieb zo dňa 29.03.2017, vid' čl.17 až 19 spisu). Neuviedol pritom, z ktorej zmluvy uplatňuje tu žalované nároky, ak z viacerých tak z ktorých konkrétne ktorý nárok, tu je teda neunesenie bremena tvrdenia žalobcu absolútne zrejmé, keďže nie je úlohou súdu si uvedené skutočnosti domýšľať, či hádať, ale bolo povinnosťou žalobcu uviesť ich v žalobe tak, aby táto nevytvárala absolútne žiaden priestor na dohady. Vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu treba však vychádzať z toho, že všetky uvedené zmluvy, ako je to v nich aj výslovne uvedené uzavreté boli podľa zákona č.351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách, pričom spoločnosť Slovak Telekom, a.s. označená je v nich ako „Podnik“, ktorým sa podľa § 5 ods.1 uvedeného zákona rozumie každá osoba, ktorá splnila oznamovaciu povinnosť podľa § 15 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2011/351/20200909>> s tým, že

poskytovanie siete alebo služby v oblasti elektronických komunikácií pre tretiu osobu je podnikaním. Žalovaný v zmluve označený bol ako účastník, ktorým sa podľa § 5 ods. 4 uvedeného zákona rozumie koncový užívateľ, ktorý uzatvoril s podnikom poskytujúcim verejnú službu zmluvu o poskytovaní verejných služieb.

14. V § 43 zákona č.351/2011 Z.z. označenom ako „práva a povinnosti podniku a užívateľa“ je obsiahnutý odsek 13, podľa ktorého (bolo tomu tak aj v čase, keď mala byť uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok nachádzajúca sa na čl.32 až 36 spisu, teda ku dňu 08.07.2020) ak je napriek písomnej výzve podniku účastník nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči podniku, môže podnik postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku písomnou zmluvou inej osobe aj bez súhlasu účastníka. Toto právo podnik nemôže uplatniť, ak účastník ešte pred postúpením pohľadávky uhradil podniku omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva. Pri postúpení pohľadávky je podnik povinný odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka.

15. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky telekomunikačného podniku obsiahnutá v zákone č.351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách je teda osobitnou úpravou (lex specialis) vo vzťahu k všeobecnej úprave (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v §§ 524 až 530 Občianskeho zákonníka. Jedná sa o podobnú situáciu a právnu úpravu, ako v prípade postúpenia bankových pohľadávok, kde § 92 ods.8 Zákona o bankách veľmi podobne normuje zákonné podmienky postupiteľnosti bankovej pohľadávky. Ustanovenie § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách predstavuje teda k ustanoveniu § 524 a násl. Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky osobitné zákonné ustanovenie (lex specialis), ktorého cieľom ratio legis je sprísnenie postúpenia pohľadávky podniku a vytvorenie priestoru na strane spotrebiteľa zabrániť postúpeniu pohľadávky. Porušenie týchto zákonných pravidiel spôsobuje neplatnosť právneho úkonu pre rozpor so zákonom.

16. Vzhľadom na uvedené nemôžu byť podľa názoru súdu žiadne pochybnosti, že zákonom o elektronických komunikáciách sú odchylné od všeobecných pravidiel o postúpení pohľadávky v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z telekomunikačných podnikov na iné subjekty. Pre platné postúpenie pohľadávky podniku tak musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené v § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, teda podnik môže svoju pohľadávku postúpiť až po predchádzajúcej písomnej výzve podniku, a ak účastník je napriek nej nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči Podniku.

17. Podľa § 525 ods.2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 08.07.2020 nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. Súd je toho názoru, že postúpenie pohľadávky Podniku, ktoré je v rozpore so zákonnými pravidlami podľa § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách je právnym úkonom odporujúcim zákonu, a tým absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

18. Ako už súd uviedol, ide o analogickú úpravu, ako je úprava § 92 ods.8 zákona o bankách vo vzťahu ku ktorej Najvyšší súd SR napr. v rozhodnutí zo dňa 28.3.2018 sp.zn.7Cdo/26/2017 už uzavrel, že podmienky podľa § 92 ods.8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).

19. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia pohľadávky telekomunikačného podniku v spotrebiteľských veciach sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka. Vzhľadom na uvedené je pritom podľa názoru súdu neprípustné, aby v spotrebiteľskom vzťahu aj vzhľadom na vnútroštátnu normatívnu právnu úpravu ochrany spotrebiteľa (okrem iného pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, § 53 ods.1 až 3 a 5 Občianskeho zákonníka) ako aj európsky systém ochrany spotrebiteľov boli tieto záväzné pravidlá a zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podniku akokoľvek obchádzané, napríklad prostredníctvom podnikmi predformulovaných zmluvných ustanovení vrátane Všeobecných podmienok, ktoré by im umožňovali aby ich pohľadávky, ktoré majú voči účastníkom

postupovali na iné subjekty (postupníkov) v rozpore so zákonnými pravidlami podľa ust. § 43 ods.13 uvedeného osobitného zákona.

20. S poukazom na vyššie uvedené v danom prípade prvým dôvodom, pre ktorý žalobe žalobcu nemohlo byť vyhovené je to, že žalobca vôbec nepreukázal zákonné podmienky postupiteľnosti pohľadávky podniku v zmysle vyššie citovaného § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách.

21. Žalobca nepredložil dôkaz, že bol dodržaný daný zákonný postup, a že teda postúpeniu pohľadávky predchádzala písomná výzva podniku po ktorej účastník nepretržite dlhšie ako 90 dní bol v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku. Na splnenie dôkaznej povinnosti a unesenie dôkazného bremena žalobcu v tomto smere bolo potrebné predložiť písomnú výzvu podniku s dôkazom o jej doručení, či aspoň odoslani žalovanému viac ako 90 dní pred postúpením pohľadávky, čo sa nestalo. Žalobca žiadnu takú výzvu súdu do vyhlásenia rozsudku nepredložil. Jediná výzva, ktorú súdu predložil je až jeho vlastná predžalobná výzva zo dňa 25.01.2021, teda až z času po postúpení pohľadávky. Okrem toho predložil len oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 22.07.2020 (bez dôkazu o doručovaní žalovanému), zmluvy a faktúry.

22. Za výzvu podľa § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách v žiadnom prípade nemožno považovať samotné faktúry (odhliadnuc od toho, že ani ich doručenie účastníkovi nebolo preukázané), vystavením ktorých si Podnik plnil inú zákonnú povinnosť, a to podľa § 43 ods.12 písm. b) zákona o elektronických komunikáciách, keďže podľa tohto zákonného ustanovenia účastník je povinný platiť za poskytnutú verejnú službu podľa zmluvy o poskytovaní verejných služieb, a ak to povaha služby umožňuje, až na základe predloženej faktúry.

23. Faktúra nemôže byť výzvou podľa § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách logicky už preto, že ak zákon v jednom ustanovení (§ 43 ods.12) osobitne uložil povinnosť podniku predložiť účastníkovi vždy faktúru, aby vôbec mal nárok na zaplatenie ceny služieb a následne v hneď nasledujúcom ustanovení (§ 43 ods.13) povinnosť samostatnej písomnej výzvy pred postúpením, tak je zjavné, že musí to byť iná, osobitná, samostatná výzva, nie faktúra, ktorá sa má účastníkovi prekladať vždy, lebo inak by úprava v § 43 ods.13 nemala žiaden zmysel a bola by zbytočná. Uvedené súd uvádza preto, lebo je mu z jeho činnosti známy výklad žalobcu (viď konanie vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 10Csp/9/2021 v skutkovo a právne rovnakej veci, len proti inému žalovanému), ktorý za výzvu označil tam faktúry, avšak vzhľadom na uvedené taký výklad v žiadnom prípade nemôže obstáť.

24. Len podporne súd uvádza, že žalobca nepredložil ani žiaden dôkaz o skutočnom doručovaní faktúr žalovanému (hoci podľa všetkých zmlúv fakturácia mala prebiehať papierovou faktúrou zasielanou poštou), neuviedol ani kedy konkrétne, v ktorý deň a ako mala byť prípadne tá ktorá jednotlivá výzva žalovanému doručená, pre úplnú absenciu takéhoto konkrétneho skutkového tvrdenia (nestačí len paušálne všeobecné tvrdenie) nebolo by možné vychádzať ani z jeho nepopretia žalovaným, k čomu súd opätovne uvádza, že faktúra ani nie je výzvou ktorú má na mysli § 43 ods.13 uvedeného zákona, pričom žiadnu inú výzvu žalobca netvrdil a do vyhlásenia rozsudku nepredložil.

25. Navyše judikatúra už v súvislosti s výzvami podľa § 92 ods.8 zákona o bankách uviedla, aké náležitosti by taká výzva mala obsahovať, pričom tieto závery vzhľadom na rovnakú úpravu sú analogicky aplikovateľné aj na obdobne normovanú výzvu podľa § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách, keď uviedla (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.17CoCsp/47/2020, bod 10 jeho odôvodnenia, kde stranou v spore bol práve žalobca) že taká výzva má obsahovať poučenie o možnosti postúpenia pohľadávky, čo faktúra nespĺňa.

26. Súd opätovne pripomína, že neboli predložené ani dôkazy k doručovaniu faktúr, čo by ich aj samo osebe robilo nespôsobilými preukázať splnenie podmienok § 43 ods.13 citovaného zákona. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície Princíp doručovania právnych úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z § 45 Občianskeho zákonníka, ale je jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť - ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). V danom prípade žalobca spolu s podanou

žalobou nepredložil písomnú výzvu podľa § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách ani dôkaz jej doručenia (či doručovania do sféry dispozície žalovanému), teda nepreukázal splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky telekomunikačného podniku. Nepreukázanie postupiteľnosti pohľadávky je samostatným dôvodom pre nevyhovenie žaloby, lebo má za následok, že súd nemá žalobcom za preukázané, že žalobca ako tvrdý postupník platne nadobudol tu uplatňovanú pohľadávku.

27. Len na dôvažok, bez ohľadu na to, že faktúra ako účtovný doklad nie je výzvou podľa § 43 ods.13 zákona o elektronických komunikáciách súd uvádza, že ak tu v zmluvách o poskytovaní verejných služieb (viď ich prvú stranu čiast Adresa zasielania, Spôsob fakturácie) bola dohodnutá papierová faktúra zasielaná poštou, nemalo by byť pre žalobcu, resp. telekomunikačný podnik žiadnym problémom predložiť dôkaz o doručení faktúry žalovanému (aj vzhľadom napr. na § 45 ods.2 zákona o elektronických komunikáciách ktorý v súvislosti s reklamačnou lehotou faktúry hovorí, že nemôže byť kratšia ako 30 dní odo dňa doručenia faktúry), teda priamo zákon predpokladá povinnosť podniku vedieť preukázať doručenie faktúry. Bez preukázania doručenia faktúry žalovanému totiž potom vzhľadom na § 43 ods.12 písm. b) zákona o elektronických komunikáciách, podľa ktorého účastník je povinný platiť za poskytnutú verejnú službu podľa zmluvy o poskytovaní verejných služieb, a ak to povaha služby umožňuje, až na základe predloženej faktúry nie je preukázaný ani samotný vznik povinnosti žalovaného ako účastníka platiť cenu služby podniku ešte pred postúpením pohľadávky, čím nemôže byť splnená ani podmienka § 43 ods.13 tohto zákona v podobe splatnosti postupovanej pohľadávky a omeškania s jej zaplatením.

28. Žalobca predložil súdu so žalobou aj Oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 22.07.2020. Toto súdu predložil bez dôkazu o jeho doručovaní žalovanému (jediný dôkaz k doručovaniu akejkoľvek písomnosti predložený v spore žalobcom bol podací hárok zo dňa 26.01.2021, teda až z času po postúpení pohľadávky ktorý sa týkal už len predžalobnej výzvy žalobcu). Súdu je dobre známe rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Avšak toto rozhodnutie je tu nepoužiteľné, lebo týkalo sa postúpenia pohľadávky pri zmluve o dielo v obchodnom záväzkovom vzťahu a nie postúpenia pohľadávky telekomunikačného podniku v spotrebiteľskom vzťahu v nadväznosti na posudzovanie dodržania zákonných podmienok § 43 ods.13 zák. o elektronických komunikáciách.

29. Koniec koncov, rovnaký názor k uvedenej otázke zaujal aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn.1Cdo/147/2017 v ktorom vo vzťahu k uvedenému judikátu uviedol, že jeho závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Podľa Najvyššieho súdu uvedený judikát primárne rozoberá notifikačnú povinnosť (denunciáciu) s dôrazom na to, ako vplýva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom spore. Tu však treba mať na zreteli, že uvedený judikát nevyklučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa OZ obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 OZ). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi.

30. Ani prípadné neplnenie povinnosti účastníka platiť cenu telekomunikačných služieb nič nemení na tom, že súd musel z úradnej povinnosti prihliadnuť na nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, nakoľko vymáhanie pohľadávky a uplatnenie práv v právnom štáte musí mať a má svoj právny rámec, zákonný postup a ani prípadná, čo by i nesporná existencia dlhu dlžníka nemôže ospravedlniť jeho nedodržanie. V danom prípade sa navyše plnenia domáha profesionál znalý práva proti neprofesionálovi- spotrebiteľovi, preto nedodržanie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle osobitných ustanovení zákona o elektronických komunikáciách tu ide na ťarchu veriteľa a nemôže ho zhojiť ani neplnenie povinnosti dlžníka, keďže dlžník na neplatnosti postúpenia pohľadávky žiadnu vinu nenesie a nijako túto neplatnosť nezavinil. Navyše nepreukázanie aktívnej vecnej legitimácie žalobcom nemá žiaden súvis a vplyv na to, či existuje (a trvá) alebo neexistuje záväzok z pôvodnej zmluvy, keďže postúpenie pohľadávky týka sa len zmeny v osobe veriteľa a nie pohľadávky ako takej.

31. Už z vyššie uvedených dôvodov (nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena v tejto časti) súd žalobu žalobcu musel v celom rozsahu zamietnuť.

32. Pre úplnosť súd uvádza, že žalobca neunesol v spore bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ani pokiaľ ide o samotný ním uplatnený nárok, čo by samo osebe bolo ďalším dôvodom na zamietnutie jeho žaloby.

33. Podľa ust. § 215 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

34. Civilný proces sporový sa riadi (okrem iného) princípmi dispozičným a prejednávacím, princípom kontradiktórnosti, princípom koncentrácie a (s ním spojeným) princípom formálnej pravdy. Procesná zodpovednosť za zistenie skutkového stavu slúžiaceho v zmysle ust. § 215 CSP

pre rozhodnutie vo veci je teda na stranách sporu. V spore s ochranou slabšej strany, čo je aj prípad tohto spotrebiteľského sporu síce súd môže výnimočne vyvinúť aj vlastnú dôkaznú iniciatívu, avšak len a výlučne na ochranu slabšej strany - spotrebiteľa, ktorým tu je žalovaný, nie dodávateľa, ktorým tu je žalobca (viď § 295, § 296 CSP). Pre úspech v sporovom konaní je nevyhnutné, aby strana sporu uniesla bremeno tvrdenia a svoje dôkazné bremeno, t.j. dokázala pred súdom pravdivosť svojich tvrdení o relevantných hmotnoprávných skutočnostiach. Primárne by všetky relevantné a rozhodujúce skutkové tvrdenia žalobcu mali byť uvedené v žalobe. Unesenie dôkazného bremena, ako predpoklad úspechu strany sporu v konaní, je dôležitým definičným znakom civilného sporového konania. Za „svoj“ výsledok konania je takto plne zodpovedná sporová strana. Rovnako dôležitým znakom sporového procesu, ktorý ho diferencuje od procesu mimosporového, je uplatnenie prejednacieho princípu, podľa ktorého súd (až na výnimky uvedené v § 185 a v sporoch s ochranou slabšej strany, ktoré ale

slúžia na ochranu slabšej strany, ktorou tu žalobca nie je) nemôže vykonať dôkazy, ktoré strany sporu nenavrholi. Práve tento aspekt výrazne ovplyvňuje rozsah skutkového základu rozhodnutia vo veci samej. V klasickom spore je uvedenie a preukázanie relevantných skutočností povinnosťou a zodpovednosťou sporových strán za minimálnej procesnej aktivity súdu a vec je „zrelá“ na meritórne rozhodnutie nie až vtedy, keď boli všetky relevantné skutočnosti preukázané, ale už v momente, keď niektorá zo sporových strán prestala (resp. premeškala príležitosť) „posúvať“ spor k ďalším skutkovým zisteniam. V klasickom sporovom konaní súd nevystupuje v pozícii aktívneho vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý zistí skutkový stav len z komponentov, ktoré do konania dodali sporové strany. Úlohou súdu teda nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia a snažiť sa o poznanie „objektívnej“ či „materiálnej“ pravdy, ale zistiť skutkový stav v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Bez tejto aktivity strán súd v zisťovaní skutkového stavu nepokračuje - uzavrie proces vytvárania skutkového základu pre meritórne rozhodnutie a vec rozhodne. Neúspešnej strane sa tak v konkrétnom prípade môže skutkový stav javiť ako zistený nedostatočne, avšak jeho zisťovanie bolo v súlade s koncepciou sporového konania ukončené ako dôsledok (procesná sankcia) nedostatočnej procesnej aktivity strany sporu (k tomu bližšie pozri Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku autorov Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Praha : C. H. Beck., 2016, z ktorého súd citoval, strana 798, výklad k § 215 CSP).

35. Strana civilného sporového konania má teda povinnosť tvrdenia i povinnosť dôkaznú, medzi ktorými je úzka vzájomná väzba. Splnenie týchto povinností súd nemôže vynucovať a ich nesplnenie sankcionovať. Ich nesplnenie nie je ani nedostatkom, ktorý by bránil pokračovaniu v konaní. Nejde totiž o nedostatky pre ktoré o žalobe žalobcu nemožno konať. Konať o nej možno, nemožno jej však vyhovieť. Preto jedinou sankciou za nesplnenie povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je neunesenie tzv. bremena tvrdenia a dôkazného bremena, čo má v sporových konaniach za následok neúspech strany sporu, ktorá tieto svoje procesné povinnosti nesplnila. Na strane sporového civilného konania teda je, aby dbala o ochranu svojich práv aj tým, že úplne a pravdivo opíše všetky skutočnosti rozhodujúce pre konanie vo veci (vigilantibus iura scripta sunt - bdelym patrí právo) a sama strana sporu je povinná starať sa o to, aby rozhodujúce skutočnosti boli súdu predložené, a aby na ne aj označila dôkazy.

36. Uvedené princípy pritom nie sú nové, platili už za účinnosti pôvodnej procesnej úpravy v Občianskom súdnom poriadku. Nový Civilný sporový poriadok príklonom k formálnej pravde a prenesením zodpovednosti za výsledok sporu výlučne na strany sporu tieto princípy len posilnil a zvýraznil.

37. Žalobca tu neunesol v konaní dôkazné bremeno ani o základnej skutočnosti ktorú súd musel skúmať - aktívnej vecnej legitímácii žalobcu na uplatnenie pohľadávky zo zmluvy uzavretej medzi žalovaným a telekomunikačným podnikom, keď nepreukázal splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti pohľadávky, odhliadnuc od toho, že neunesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ani k samotnému nároku.

38. Tak napríklad žalobca vyvodzujúci svoj nárok zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb predložil súdu v skutočnosti až 3 zmluvy o poskytovaní verejných služieb (jedna je datovaná dňom 29.03.2017, druhá dňom 30.03.2017 a tretia dňom 21.12.2017). Neuvedol pritom vôbec, z ktorej zmluvy uplatňuje tu žalované nároky, prípadne či ich uplatňuje z viacerých z týchto zmlúv, a ak áno tak z ktorých konkrétne ktorý nárok, už tu je teda neunesenie bremena tvrdenia žalobcu absolútne zrejmé, keďže nie je úlohou súdu si uvedené skutočnosti domýšľať, či hádať, ale bolo povinnosťou žalobcu uviesť ich v žalobe tak, aby táto nevytvárala absolútne žiaden priestor na dohady. Zároveň predložil faktúry s vyúčtovanou cenou služieb, avšak podľa ním predložených zmlúv (zo dňa 29.03.2017 a zo dňa 30.03.2017) malo byť ich predmetom poskytovanie služby Magio Televízia L Sat a na druhej strane predložené faktúry týkali sa poplatkov a prevádzky pre úplne iný program, a to program Magio Televízia M so zľavou. Žalobca teda sám predložil súdu zmluvy pre jeden program a faktúry s vyúčtovanými poplatkami za používanie úplne iného programu, pričom nijako tento rozpor nevysvetlil, teda neuniesol bremeno tvrdenia. Nie je zrejmé, či mala byť uzavretá aj iná zmluva, ak áno, kedy, kde aká, alebo či malo dôjsť k zmene programu na základe nejakého dodatku, nič také žalobca netvrdil a nepreukázal. Jedna zo žalobcom žalovaných faktúr je označená ako čiastková faktúra (ide o faktúru číslo 0900934032) kde je uvedené len, že účtuje sa „Spotreba-904762539 ATX“ v sume 60,-eur s DPH na základe Všeobecných podmienok, k čomu žalobca taktiež neuvedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, teda o aký nárok, z ktorej zmluvy a na akom základe sa má jednať. Žalobca neuniesol tak bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno nielen k aktívnej vecnej legitímácii, ale ani k samotnému nároku.

39. Odhliadnuc od skutočnosti, že v čase podania žaloby žalobca bol zastúpený advokátom a tak poučovacia povinnosť súdu podľa § 160 ods.1 a 2 CSP preň neplatila súd pre úplnosť uvádza, že ani poučovaciu povinnosť súdu, teraz obsiahnutú v § 160 CSP nemožno zamieňať s povinnosťou strany sporu upravenou v ust. § 132 ods.1 CSP (podporne k tomu pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19Co/253/2016). Odvolací súd sa tam stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia uvádzané v žalobe s tým, že uvedené nie je možné vykladať tak ako to robí odvolateľ, že súd ho nevyzval na doplnenie jeho podania. Podľa krajského súdu, cit.“ žaloba žalobcu nebola nesprávna, neúplná ani nezrozumiteľná, preto nebol namieste postup podľa vtedy platného a účinného § 43 ods.1 O.s.p. tak, ako to tvrdí žalobca. Úlohou žalobcu bolo predložiť dôkazy o svojich tvrdeniach, čo žalobca neurobil. V žiadnom prípade nebolo úlohou súdu vyzývať žalobcu na preukázanie svojich tvrdení, lebo táto povinnosť žalobcovi vyplývala vtedy z ust. § 120 ods.1 O.s.p., lebo povinnosť navrhnuť alebo označiť dôkazné prostriedky v občianskom súdnom konaní je povinnosťou účastníkov konania, ktorá im bola všeobecne uložená v citovanom ust. §120 ods.1 O.s.p. účinnom v čase podania žaloby a rozhodovania súdu prvej inštancie. Iba v prípade, ak uvedenú povinnosť účastník konania, teraz strana sporu splní platí, že uniesol bremeno tvrdenia. Existencia tvrdenej skutočnosti podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti účastníka konania, teraz strany sporu označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Povinnosť tvrdenia a tiež aj dôkazná povinnosť sú náležitosťami žaloby vyplývajúcimi z ust. § 79 ods. 1 O.s.p., teraz § 131 až § 135 C.s.p. Obidve uvedené procesné povinnosti vyplývajú účastníkom konania, teraz stranám sporu aj z iných ustanovení a ich nedodržanie nie je procesne sankcionované, môže sa však prejaviť nepriaznivo vo veci samej, keď predstavujú ujmu pre stranu sporu, ktorá si svoju procesnú povinnosť nespĺnila. Obidvom uvedeným povinnostiam zodpovedá dôkazné bremeno ako procesný inštitút, ktorý spočíval v zodpovednosti strany sporu za to, že v konaní bude preukazovať tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Iba ak žalobca unesie dôkazné bremeno, je to dôvod na vyhovieň jeho žaloby; ak ho neunesie, je to dôvod na vydanie opačného rozhodnutia, t.j. zamietnutie jeho žaloby. Z uvedeného je jednoznačne možné ustáliť, že nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie vyzývať žalobcu na doplnenie alebo opravu jeho žaloby tak, ako sa mylne domnieva žalobca. Práve naopak, bolo povinnosťou žalobcu preukázať oprávnenosť svojho nároku a o tvrdených skutočnostiach predložiť aj dôkazy. Keďže uvedené procesné podmienky zo strany žalobcu neboli dodržané, správne súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol“.

40. Súd už uviedol, že neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena nie je vadou, ktorá by odôvodňovala odstraňovanie väd žaloby a postup podľa § 129 CSP, čo potvrdil vo vyššie uvedenom rozhodnutí aj Krajský súd v Prešove. Žaloba žalobcu, v ktorej nedostatočne opíše rozhodujúce skutočnosti a neoznačí dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a ani ich k nej nepripojí nie je procesne nesprávna, neúplná ani nezrozumiteľná. Súd postupom podľa § 129 CSP nemá a ani nesmie žalobcovi pomáhať k úspechu v spore, má ním len odstraňovať vady žaloby v prípade, že napr. žaloba obsahuje nesprávne označenie strán sporu, vady spôsobujúce neurčitosť, nevykonateľnosť žalobného návrhu a podobne. Tu ale nejde o taký prípad. Ak by tu súd žalobcu vyzval na doplnenie žaloby predložením dôkazov za účelom unesenia dôkazného bremena potrebného pre úspech žalobcu v spore,

neodstraňoval by tým vady žaloby, ale nedostatky brániace jej vyhoveniu, čím by absolútne zásadným spôsobom porušil nielen všetky vyššie uvedené procesné princípy a zásady, ale aj svoju nestrannosť a rovnosť strán, čo je neprípustné.

41. Súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti napr. aj aktuálny rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 26.10.2017 vo veci sp.zn.10Co/109/2017. Krajský súd tam uviedol, cit. „Odvolateľ si pomerne účelovo zamieňa neúplnosť návrhu/žaloby s neunesením dôkazného bremena. V zmysle žalobcom naznačovaného výkladu by mal súd vyzvať stranu sporu (prioritne žalobcu, ktorý si uplatňuje konkrétny nárok) na predloženie takých dôkazov, na základe ktorých mu bude v spore vyhovené. Takýto prístup je však v zásadnom rozpore so základnými (ústavnými) princípmi civilného sporového konania, a to s princípom rovnosti strán a nestrannosti súdu. Úlohou súdu nie je viesť konanie tak, aby žalobca bol v spore úspešný; navyše spôsobom, kedy by doslova sám súd iniciatívne vymedzoval rozhodujúce skutkové tvrdenia a vyhľadával k nim sa viažuce dôkazy.“

42. V inej veci Krajský súd v Trenčíne v rozsudku zo dňa 25.3.2014 sp.zn.6Co/405/2013 uviedol, cit.„ Súd nie je povinný sám vyhľadávať potrebné tvrdenia za navrhovateľa a vyhľadávať potrebné dôkazy. Nie je povinný po nich pátrať ani by tak dosť dobre nemohol urobiť, pretože by musel vyhľadávať skutočnosti, ktoré sa týkajú rozmanitých súkromných vzťahov medzi účastníkmi. Tie mu nie sú pravidelne známe a vôbec dostupné“.

43. Skutočnosť, že žalobca uplatňuje pohľadávky hromadne, formulárovými žalobami ho nijako nezabavuje vyššie uvedených procesných povinností. Žalobca bol povinný konkrétne uviesť, aké konkrétne služby (aký konkrétny program, aké ďalšie služby a na základe ktorej konkrétnej z predložených zmlúv) mali byť v danom konkrétnom, tu súdenom prípade dohodnuté, za akú konkrétnu cenu, a nie len odkázať na zmluvu, keď navyše predloží nie jednu zmluvu, ale hneď tri, pričom zmluvy dojednané boli pre používanie úplne iného programu, než je ten, ktorého sa týkali predložené faktúry. Povinnosťou žalobcu je tvrdiť rozhodujúce skutočnosti z ktorých vyvodzuje svoj nárok a predložiť, či aspoň označiť dôkazy na ich preukázanie (§ 132 ods.1,3 CSP). Opísanie rozhodujúcich skutočností pritom v žiadnom prípade nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 2 CSP). Povinnosťou súdu potom je posúdiť, či tvrdené skutočnosti sú označenými dôkazmi preukázané. Nie je ale povinnosťou, no ani právom súdu, ktorý z podstaty svojho poslania musí byť nezávislý a nestranný si skutočnosti rozhodujúce pre ten ktorý uplatnený nárok domýšľať a hádať a hľadať ktorým z predložených dôkazov by asi takýto nezdôvodnený nárok mohol byť preukázaný, aby mohol nárok priznať. Žalobca v celej žalobe nič konkrétne na zdôvodnenie svojho nároku neuviedol, čo je v rozpore s § 132 ods.2 CSP.

44. Žalobca v žalobe tvrdil, že žalovaný porušil záväzok viazanosti, porušil zmluvnú povinnosť platiť riadne a včas cenu za poskytnuté verejné elektronické komunikačné služby po dobu dlhšiu ako 45 dní po splatnosti, a že preto vznikol jeho právnomu predchodcovi nárok na vyúčtovanie zmluvnej pokuty s tým, že uplatňovaná zmluvná pokuta vo výške 429,80 eur bola vyúčtovaná faktúrou č.XXXXXXXXXXX. Opäť však platí, že ani tu žalobca neunesol bremeno tvrdenia, lebo vo faktúre číslo 8217431221 na ktorú sa žalobca odvoláva sú uvedené až 4 zmluvné pokuty v rôznej výške označené ako Zmluvná pokuta XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, Zmluvná pokuta XEQXOGXTE, Zmluvná pokuta XXXXXXXXXXXXX a Zmluvná pokuta Maďarský extra - viazanosť 6 mes. pričom vôbec nie je zo žaloby pre neunesenie bremena tvrdenia žalobcu zrejme v ktorej zmluve má mať tá ktorá zmluvná pokuta základ, ako bola vypočítaná, čo je to zmluvná pokuta Maďarský extra, keď v žiadnej predloženej zmluve sa nič také neuvádza. Ani tu teda žalobca neunesol bremeno tvrdenia, lebo sám vytvoril svojou žalobou stav, že tvrdí v nej uzavretie jednej zmluvy, ale pripojil k nej tri zmluvy, pričom vôbec neuviedol v ktorej zmluve majú mať vyúčtované zmluvné pokuty základ, ak vo viacerých z nich tak v ktorých konkrétne a ktorá zmluvná pokuta, ako dospel ku konkrétnej ich tu vyčíslenej výške.

45. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov (nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie, neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena) preto súdu neostávalo iné, než o žalobe žalobcu rozhodnúť tak, že ju v celom rozsahu zamietol.

46. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP v spojení s § 262 ods.1 a 2 CSP. V danom prípade plný úspech v spore mal žalovaný, keďže žaloba bola zamietnutá, preto podľa § 255 ods.1 CSP mu vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Žalovaný však náhradu žiadnych trov konania neuplatnil, zo spisu ani žiadne preukázateľné trovy konania žalovaného nevyplývajú, preto súd v zmysle § 262 ods.1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.